

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 6/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 To/144/2008 zo 16. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2009 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To/144/2008 zo 16. júla 2009.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T/89/2008-241 z 2. októbra 2008 uznaná vinnou zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a za to bola odsúdená „... na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky... súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá... súd obžalovanej určuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov... ukladá trest zákazu činnosti vodiča, t. j. zákaz riadiť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 6 (šesť) rokov... súd poškodeného P. Ď... s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie... je obžalovaná... povinná nahradiť škodu poškodenému L. K... vo výške 7.848,- Sk... súd poškodeného L. K... so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.“.

3. Sťažovateľka ďalej okrem iného uviedla, že „Na odvolanie prokurátora Krajský súd... rozsudkom... zo 16. júla 2009 rozhodol, že... zrušuje rozsudok Okresného súdu... zo dňa 2. 10. 2008 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanej... uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov... obžalovaná... sa za prečin usmrtienia... v ktorom rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 3 T/89/2008 zo dňa 02. 10. 2008 zostal nedotknutý, odsudzuje... na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky... súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia...“.

Rozsudok... napadnutý sťažnosťou považuje sťažovateľka za porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces a porušenie zákazu diskriminácie...

Sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivý proces v dvoch rovinách.

Prvou je uloženie druhu trestu odporcom, ktorý je odlišný od známych rozhodnutí všeobecných súdov v rovnakých veciach a druhá je absolútna ignorácia odporcu k argumentom sťažovateľky v odvolacom konaní, ktorá sa prejavila aj v samotnom, odôvodnení napadnutého rozhodnutia...

Trest uložený odporcom považuje... sťažovateľka za protiústavný, nezákonný a uložený v rozpore s princípmi spravodlivosti. Sťažovateľka si je vedomá toho, že osud bol

krutý a nespravodlivý k poškodeným pri dopravnej nehode. Ukladanie trestu, ale nie je hrou osudu, ale výsledkom rozhodnutia súdu, ktorý musí byť zákonný a v súlade s princípmi spravodlivosti. Dopravná nehoda nebola výsledkom vodičskej bezohľadnosti a arogantnosti, ale vodičskej neskúsenosti sťažovateľky. Odporca len formálne v rozsudku vymenoval množstvo poľahčujúcich okolností na strane sťažovateľky, ktoré ale nenašli primeranú odozvu v jeho rozhodnutí. Trest uložený odporcom nevyjadruje morálne odsúdenie sťažovateľky spoločnosťou..., ale javí sa byť pomstou za nedbanlivostné konanie sťažovateľky...“.

4. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po vykonanom dokazovaní o jej sťažnosti náležom takto rozhodol:

„1/ Základné práva sťažovateľky... priznané čl. 12 ods. 2, 46 ods. 1, Ústavy... a čl. 14, čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 3 To/144/2008-272 zo 16. 07. 2009 porušené boli.

2/ Rozsudok Krajského súdu... č. k. 3 To/144/2008-272 zo 16. 07. 2009 zrušuje a Krajskému súdu... prikazuje vo veci znovu konať a rozhodnúť.

3/ M. B. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5.000,-EUR (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd... povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Krajský súd... je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania sťažovateľke, na účet právnej zástupkyne...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd sa môže vecne zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ/ka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu/jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Princíp subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/144/2008 zo 16. júla 2009. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v tom, že krajský súd v uvedenej veci rozhodol uložením druhu trestu „*ktorý je odlišný od známych rozhodnutí všeobecných súdov v rovnakých veciach*“ a „*absolútnou ignoráciou... k argumentom sťažovateľky*“.

8. Podľa § 368 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa § 370 ods. 2 Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, dovolanie sa podáva najneskôr do troch rokov od doručenia rozhodnutia súdu (rozsudok doručený 7. októbra 2009).

9. Z uvedeného vyplýva, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojich v sťažnosti označených práv, je vo vzťahu k jej námietkam vzťahujúcim sa k právu na spravodlivé súdne konanie účinným a dostupným prostriedkom nápravy vád rozhodnutia, ktorými sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila, dovolanie, prostredníctvom ktorého mohla/môže uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti a o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd.

10. Vychádzajúc z týchto právnych záverov a zisteného skutkového stavu ústavný súd dospel k záveru, že v predmetnej veci sťažovateľky nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

11. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010